

Hvězdná noc, na kterou nechci nikdy zapomenout

Adéla Svobodová, 8. A

Je ráno 25. 1. 2020 a mně s probuzením běží hlavou smršť myšlenek typu: je to tady, ten den, na který se s celou třídou bezmála půl roku připravujeme a který má být jen náš, právě začíná, den D, den, co se nesmí pokazit, den prvního maturitního plesu v historii velkomeziříčského gymnázia.

Na žádné filozofování ale není čas, teď je potřeba šlápnout do pedálů a vrhnout se vstříc přípravám sálu. Pomalu, ale jistě se mě zmocňuje nervozita. Se vstupem do Jupiter klubu ale opět opadá, jelikož už tam čeká většina spolužáků a já vím, že s touhle partou to dáme. Rozdělujeme úkoly. Někdo chystá stoly, jiný nafukuje balónky nebo větší hvězdy. Ten dělá to a ten zas tohle a všichni dohromady udělají moc (hezkou výzdobu). Já odcházím chystat výstavu, která má představit, jak šel čas s letošní 8. A. Celkem tu máme rozvěsit asi 500 fotek z uplynulých osmi let.

Čas plyne rychleji než obvykle a s dochystáním posledních dekorací již přichází i zbytek třídy na generální zkoušku tance. Odstraňujeme poslední chyby a vzájemně si dodáváme odvahy, u některých převládá nervozita, u jiných radost z toho, jak se nám zatím vede. Po zkoušce se všichni jdeme navléknout do slavnostních šatů, učesat, nalíčit... Zkrátka a dobře o půl sedmé již v sále stojíme v celé své kráse. Nervozita by se dala krájet. Otevíráme dveře a vchází první návštěvníci. Je to tady.

Nestačím ani mrknout a už je půl osmé, slavnostní zahájení. Nastupujeme do sálu a ze všech stran se na nás upínají pohledy našich rodičů, babiček, dědečků, kamarádů, známých a učitelů. Všichni jsou plni očekávání, co přijde. Jedenáct statečných párů se staví po obvodu tanečního parketu a jsme připraveni předvést oficiální předtančení, nejdříve ale zazní projevy. Na pódium právě vchází naše třídní profesorka Barbora Štindlová doprovázena spolužákem Davidem. Chopí se mikrofonu a začne mluvit:

Vážené dámy, vážení pánové, milí maturanti,

chtěla bych se s vámi podělit o několik myšlenek, které mi v souvislosti s dnešním večerem běží hlavou.

Loni slavilo naše gymnázium 120. výročí své existence a moje třída se tehdy docela intenzivně zapojila do přípravy i samotné realizace oslav. Bylo znát, že si váží tradic a chtějí je udržovat. O pár měsíců později se ale ukázalo, že jim to nestačí. Oni totiž chtějí zakládat i tradice nové. A proto dnes stojíme na historicky prvním maturitním plese GVM.

Když se tenhle nápad zrodil, měla jsem spousty výhrad: nemáme dost zkušeností, je to velká zodpovědnost, moc práce, navíc v době, která je studijně náročná a pro mnohé životně důležitá, ne všichni ve třídě se na takový úkol cítí, co když se začnou hádat a zpřetrhají výjimečné vztahy, které mezi sebou mají...

A pak...v určitou chvíli mi došlo, že jim prostě musím věřit. Bez mála 30 lidí se pustilo do největšího projektu, který na gymnáziu podstoupili. Naučili se vyjednávat s úřady a institucemi, objevili existenci loterijního zákona, uhlídali obrovské množství peněz při prodeji vstupenek, dělili se o práci a museli se spolehnout na to, že každý udělá, co nasliboval. Najednou to byla úplně jiná situace, než když neodevzdají včas laboratorní práce do chemie nebo nepřijdou na písemku. Opomenutí jednotlivce totiž neslo riziko pro všechny. Museli se vzájemně popohánět, ale zároveň i brzdit příval neuskutečnitelných nápadů. A to všechno za běžného školního provozu, bez úlev a bez kňourání.

A výsledek? Jsme pozváni na ples, který už od prvního pohledu snese srovnání s jakýmkoli jiným. Není to žádný dětský ples, který pochválíme, protože děti se přece mají chválit za projevenou snahu, přestože výsledek není dokonalý. Ne. Můžeme se radovat doopravdy – z výzdoby, tance, tomboly, různých

překvapení. Nejvíc se ale můžeme těšit z našich dětí, stály si za svým, udělaly to, co slíbily, jejich pouto se ještě upevnilo.

Možná, že nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že všichni úspěšně prošli zkouškou, která je stejnou branou k dospělosti, jako bude za pár týdnů ta maturitní. Moc bych jim přála, aby v životě zažívali pocit naplnění a úspěchu, aby se jim (stejně jako dnes) vynaložené úsilí vyplácelo.

Moji maturanti, pokud bude můj život na stará kolena závislý na takových vzdělaných, pracovitých, odvážných a zároveň hodných lidech, jako jste vy, nebudu se bát zestárnout.

Po skončení projevů, během nichž asi jen málokteré oko zůstalo suché, již zaznívají prvním tóny melodie, kterou jsme v posledních třech týdnech všichni slyšeli denně, začínáme tančit. Po paměti dělám nacvičené kroky a doufám, že je příliš nepopletu. Úklon, otočka, raz, dva, tři, dva, dva, tři, zvedačka, ještě jedna otočka a sláva. Zvládli jsme to! Cítím, jak se mi na tvář dere obrovský úsměv a jak ze mne padají veškeré obavy. Když se rozhlížím kolem sebe, vidím jen samé rozzářené tváře a tleskající ruce. Asi jsme to opravdu zvládli.

Čas letí jako šílený. V devět se opět řadíme v předsálí, červený koberec už je připravený, šerpy také, všichni jsou seřazení. Na programu je šerpování, kvůli kterému se tu dnes celá akce koná. Vstupujeme na parket, blesky fotoaparátů, úsměvy, potlesk. Myslím, že každý si svou chvíli na červeném koberci náležitě užil. Nemůžu uvěřit tomu, že až na drobné detaily vše vychází, jak má. Společné foto, následný tanec s rodiči, škoda jen, že vše tak rychle ubíhá.

Na výstavě našich fotek je stále plno, u fotokoutku se také dveře netrhnou, na parketu se to začíná pěkně rozjíždět. Už je tu vyhlášení hlavní tomboly. Nevím co se děje, koukám na hodinky – půl dvanácté, cože? Za chvíli je tu náš poslední výstup, půlnocní překvapení. Hop sem, hop tam, rychle se převléknout, všude je něčí oblečení, ale na parketu zatím žádná katastrofa. Tančíme téměř pouze na písničky, které jsou pro nás nějakým způsobem speciální, máme je spojené s určitou osobou, chvílí nebo činností. Zkrátka a dobře, jsou naše a často jen zasvěcení lidé vědí proč.

S textem poslední písně našeho „tance“ si opět uvědomím, jak trefný je její výběr: we are family, jsme rodina, přesněji spíše taková patchwork rodina. Byť na první pohled dosti rozdílní skvěle se doplňujeme a dohromady tvoříme neprůstřelný tým. Na jednu stranu mě mrzí, že už je to za námi, na druhou stranu jsem nesmírně šťastná, že jsme to zvládli. Přestože to byl asi nejkratší den mého života, jsem si jistá, že na něj nikdy nezapomenu.